

SZÜRET: TRANSLATING MAGDA SZABÓ

A thesis submitted to the
Kent State University Honors College
in partial fulfillment of the requirements
for Departmental Honors

by

Györgyi Mihályi-Jewell

December, 2014

Thesis written by
Györgyi Mihályi-Jewell

Approved by

_____, Advisor

_____, Chair, Department of English

Accepted by

_____, Dean, Honors College

TABLE OF CONTENTS

ACKNOWLEDGEMENTS.....

CHAPTERS

I.	INTRODUCTION	1
II.	TRULY	4
III.	GRASS.....	5
IV.	MONSTER	6
V.	THE HORIZON BETWEEN US.....	7
VI.	SHELTER.....	8
VII.	TO THE SUCCESSORS	9
VIII.	INSTEAD OF ANSWERING	11
IX.	PONTUS LETTERS.....	12
	1) FIRST LETTER.....	12
	2) SECOND LETTER.....	13
	3) THIRD LETTER	14
X.	TO THE SONS OF THE BIRD.....	15
	WORKS CITED	18

ACKNOWLEDGEMENTS

I am using this opportunity to express my sincere gratitude to my thesis advisor, Dr. Katherine Orr, for her encouragement and guidance. I would also like to thank the thesis committee members: Alice Cone, David Hassler and Dr. Sara Newman for their support. Many thanks to Victoria Bocchicchio and the Honors College.

Finally, I would like to thank my favorite poet, my hero, and my wife: Jessica M. Jewell. Throughout this project, she has inspired and encouraged me in good times and bad. The very idea of this paper is a product of her steadfast faith in me. Köszönöm.

Magda Szabó (Szabálytalan Keresztyén, 2013)

I. INTRODUCTION

Szüret: Translating Magda Szabó

In late November 2007, Hungary lost Magda Szabó, one of the nation's most cherished writers. In her lifetime, Szabó received many awards and honors, and is still Hungary's most-translated writer. In an obituary for *The Independent*, Len Rix, who translated into English her most famous work, *Az Ajtó* [The Door], wrote, "Szabó was a supreme example of the embattled writer. Her devotion to her craft was passionate and lifelong. Fittingly, she died at four in the afternoon, shortly after her 90th birthday, with a book in her hand" (Rix, 2007). Though her fiction is widely translated, her first two published works, collections of poems, have never been translated into English. And what poems do exist in English make up a jumble of online poetic expressions with little attention to the craft over which Szabó, no doubt, labored. For my Honors thesis at Kent State University, I chose to translate a selection of Szabó's collected poems, *Szüret* [Harvest].

Szabó's first book, *Bárány* [The Lamb], was published in 1947, just three years after nearly half a million Hungarian Jews were sent to Auschwitz, and two years after the Red Army "liberated" Hungary from German occupation. By the time Szabó published her second book of poetry, *Vissza az emberig* [Back to Humanity] in 1949, Hungary had succumbed to the Soviet occupation that would last fifty years. It is therefore impossible to navigate a project involving Magda Szabó's work and not also

discuss the political oppression under which she lived. In 1949, shortly after she published *Back to Humanity*, Szabó was awarded the prestigious Baumgarten Prize. But because she was part of a Budapest writers collective that celebrated art and Hungarian identity and experience, the new Communist occupiers deemed her a “class enemy” and stripped her of the award on the same day she received it (Kabdebó, 2002). Szabó also immediately lost her job in the Ministry of Religion and Public Education, and endured nine long years of “enforced silence,” which she depicts in all its grotesque and desolate representation in *The Door* (Rix, 2007). It is Szabó’s life before and during the war, through the Nazi and then the Soviet occupations that ultimately informed her poetry.

While Szabó is widely known as a fiction writer, her poems have not received the kind of critical or popular acclaim that her fiction has received. This may be due to a variety of factors including the fact that she wrote most of her poems at the very beginning of her writing career when she was still experimenting with craft and form. In an interview she gave in 1975 in the journal *Új Írás* [New Writing], she was asked why she gave up writing poetry. “People thought I didn’t write anymore,” she said. “I just didn’t want to show anyone what I was doing except for my husband and parents, and I changed genres because I was suffocating in the miserable world of my own poems.” Szabó became fascinated with the fiction genre, which she believed was a better avenue to express the immense misery and suffering that so many Hungarians (especially those artistically inclined) faced between and after the World Wars. In translating Szabó’s poems, I have been careful to think about Szabó as a writer who wanted to express

something of the world in which she lived. If they fail at all as poems, it would be in what they do or cannot say.

Szabó's collected poems, Szüret [Harvest], has never been translated into English, and is today out-of-print in its original Hungarian. I was able to locate a copy of the book at the main library in Szeged, which is in southeastern Hungary, and secure it on extended loan for the duration of this project.

TRULY

What is above us?
Can you explain it?
The cries of Spring's soft
mouth cry on, unanswered.
The day does not answer.
The night does not answer—

Is she who listens,
the voiceless one?

VALÓBAN

Mi van a fejünk felett?
Mi van? Micsoda jel?
A tavasz puha szája
csak sír, és nem felel,
és nem felel a nappal
és nem felel az éj,-

de hallgat-e valóban,
aki csak nem beszél?

GRASS

My soul is small, tiny,
among all others, insignificant.
I speak, but my voice is tiny.
You don't listen to me.
You don't even know
I'm a soldier
because I'm such a tiny soldier.
All you can see is my blade,
one of many blades I carry,
unsheath in salute and slash.
My captain is strict,
does not talk, but hisses.
The hedgerow flattens low.
And you know,
I'm the kind of soldier
who does not command my horse.
My horse lugs me around:
snail and moth worm and raindrop
and cricket share my saddle,
but I'm not troubled. A tiny heart
can't endure anger.
If I leave, I go on foot.
I take my horse,
and if I get tired,
I don't yearn,
I hum.
In the evening, when the stars ascend,
I hush.

Lean over me, learn me,
listen for my tiny voice
so you'll recognize me.
Don't be so alone,
so perfectly alone
when I call out your name
from under the earth
and show you my real face.

FŰ

Oly kis lelkem van, hogy ilyen parányi
nincs senkinek talán.
Beszélek én, de hangom is pici,
hát nem figyelsz reám,
azt sem tudod,
hogy katona vagyok,
mert én nagyon kis katona vagyok,
engem nem is látsz, csak a kardomat;
van ám sok kardom, forgatom,
villogtatom, suhogtatom,
még tisztelgésre is kirántom,
szigorú az én kapitányom,
nem szól, de süvölt cudarul,
fél ám a bokor, lelapul.
S tudod,
én olyan katona vagyok,
hogy nem magam ülöm meg a lovat,
hanem a lovam engem:
csiga meg lepke meg esőcsepp
meg szöcske ül a nyeregben,
de nem haragszom, oly piciny szívem van,
nem fér abba harag,
ha indulok, megyek gyalog,
viszem a lovamat,
s ha fáradok
se búsulok,
inkább dúdolgatok,
este, ha feljön a csillag,
elhallgatok.

Hajolj felém, tanulj meg engem,
próbáld meghallani csepp hangomat,
hogy rám ismerj, ne légy olyan magad,
olyan tökéletesen egymagad,
ha egyszer neveden szólítalak
a föld alatt,
s feléd fordítom sose látott,
igazi arcomat.

MONSTER

They kill and roast the pig.
 The raw branch shrieks, hisses, snaps.
 A Komondor gawks
 at the wobbling drunk.
 Horseshoe boots lumber
 on the virgin powder.
 The wind gathers its power
 and gallops to the mountain.
 The bell rings, and a rooster
 grinds, hammers.
 I stand on the road, clamor
 to life all the world's noises,
 all the vivid pleasures of the world:
 (The half pig, as it's stripped
 apart from skin, fat and bone,
 its flesh, already the promise
 of stew and ham,
 and the Komondor, his eyes hidden
 under tufts of fur,
 the mug on his ear,
 the well and adobe...)

I clench the picture of the world tight
 as one would pick a stick for herself
 and lean on it when walking
 on the earth more icy than glass.

SZÖRNYETEG

Disznót öltek, most pörkölik,
 a nyers gally sír, sziszeg, ropog,
 komondor nézi elmerülten,
 amint egy részeg tántorog,
 a frissen hullott, por havon
 patkós csizmák dübögnek,
 a szél meggyűjti erejét,
 nekirohan a hegynék,
 harang is szól, meg egy kakas,
 köszörülnek és kalapálnak;
 állok az úton, szorítom
 élő neszeit a világnak,
 eleven képét a világnak:
 (A fél disznót, hogy vetkezik,
 külön a bőre, hája, csontja,
 húsából már ígérkezik
 az orjaleves meg a sonka,
 és a komondor láthatatlan
 szemét a sok csimbók alatt,
 azt a bögrét az ágason,
 a kutat és vályogfalat...)

szorítom képét a világnak,
 mint aki botot vág magának,
 és arra dől, ha lép,
 hisz talpa alatt önmaga
 csúszósabb, mint a jég.

THE HORIZON BETWEEN US

If I call out to you, don't answer.
Stay hushed like the alcohol
that loosens the tongue
but never calls back.

They killed your dog. They stole your clothes,
your books. Your house is occupied.
Everyone has stolen from you.
Don't look behind the mountain
with your innocent eyes and think
the robber is sorry.
I'm also unloyal.

Don't try to help. It's useless.
Why must you expose me?
Lift a horizon between us
and leave me alone.

Don't envy my greedy
mouth that accepts what is changing here,
and then burdens you
with the new and immovable laws.

Be happy for yourself, your dead-self,
that you make the bed for the seed
but won't taste the tart fruits.

KÖZÉM S KÖZÉD A HORIZONTOT

Ha néha szólítalak, vissza ne szólj,
légy néma, mint az alkohol,
mely a nyelvet megoldja, ám
maga nem válaszol.

Kutyád megölték. Széthordták ruhádat,
könyveidet. Másé a házad.
Mindenki meglopott.
Ne nézd a hegy mögül aranyló
szemeddel: hogy sirat a rablód.
Én is hűtlen vagyok.

Segíteni se próbálj. Hasztalan.
Mít ér, ha bűneim bogát kibontod?
Emeld közém s közéd
a horizontot,
s hagyj magam.

Ne irigyeld mohó
számat, amely szívja a változót,
s viseld el, hogy a változatlan
törvényeit terajta is betöltse,

s örülj magadnak, holt-magadnak,
hogy ágyat készíthetsz a magnak,
s nem te leszel, ki ízleli,
ha nő fanyar gyümölcse.

SHELTER

I succumb to the pleasant illness.
 The earth is finally firm
 under my weakened body.
 The constant sickness is the only constant
 that this world accepts.
 Numb, I am served
 the filtered food of this century.
 I don't have to digest
 if it's too hard.
 Mercury, not the headlines,
 govern the day.

Don't leave me. I'm always terrified,
 illness, don't leave me.
 The room, my prison, is spacious
 and uncontrolled.
 What shelter,
 being bedridden.
 Only through the window do I hear
 the screeches of the city.
 Only through the window, do I see
 the glowing.
 Fever and doctor protect me
 until I'm able to walk again.

You're reading this poem
 and aren't even imprisoned.
 You understand everything except us,
 you strong, cheerful beast.
 But how could you understand
 these lines,
 this pillow that burns under me,
 colder than the cauldron under Europe.

MENEDÉK

Elengedem magam. A kényelmes
 betegség
 megtart. Apadó testem alatt a talaj
 végre szilárd.
 A rosszullét állandó. Egyedüli
 állandóság, mit megtűr a világ.
 Milyen pihentető, hogy szűrve hozzák
 az ételt meg a századot,
 nem kell emésztennem,
 ha nem tudok,
 nem a vezércikk, a higany
 szabja meg a napot.

Csak el ne hagyj, aggódom újra s újra,
 betegség, el ne hagyj!
 Amely bezár, olyan tág a szobám,
 olyan szabad!
 Ez az ágyhoz kötöttség
 micsoda menedék,
 hallom, de csak az ablakon át
 a város ütemét,
 látom, de csak az ablakon át
 a fényeket,
 míg járni nem tudok, a láz, az orvos
 megvédenek.

Ki egykor ezt a verset olvasod
 és most még sejt se vagy,
 ki megkapsz mindent helyettünk, erős,
 jókedvű fenevad,
 hogy is tudnád megérteni
 e sorokat,
 e párnát, mely tüzel alattam,
 mégis hűvösebb, mint a katlan,
 mit érzet Európa alatt.

TO THE SUCCESSORS

The silence is my orphanage.
Deaf, petrified, blowing your religious
songs, padding your ears so the screams
won't harm you. You're not able to help
me anyway. Or help yourself.
I scream from under this century's wrinkled
atmosphere through time's vast landscape
to a new century: what an orphanage.

I'm alone. My humiliated heart,
if I even had one, trickled out drop by drop.
This poem is for you, successors, who follow
my disappearing steps.
I'm not the gentle ancestor pondering over
the hopes of a new bud, welling with pride.
I tear at the future's textile,
envious of its expansive sky.

I'm the awful ancestor singing alone
in barren desire. You're spoiled
by freedom. I write. My tears trickle.
I know doubt, the dense, imprisoned skies.
I dread, wait to be killed.
My body's molecules know this land.

What corners of the poppy-stuffed pillow
will numb the thoughts of my wasted life?
The thorn stabs through my sleeping.
I resist even when sleeping. How desolate.
All your waters are open waters,
and in my mouth, unending thirst.
I sweltered. This century shriveled me.
I sizzle in my own cinder.

It brings me no comfort that you'll collect
my bones, that you'll visit my grave
as often as you visit the well, that you'll
compare your run to mine, to me
who could never gallop because I collapsed

AZ UTÓDOKHOZ

Micsoda árvaság, hogy senki sincs,
ki hallgatná szavam. Süket a kortárs.
Egyházi dalt fú, vagy fülét tömi
féltében, mert megsebzí a sikoltás,
s úgysem segíthet rajtam vagy magán.
E század gyűrt ege alól a tág
időn keresztül másik századig
sikoltani: micsoda árvaság!

Magam vagyok. Szívemből az alázat,
ha volt benne, már cseppenként kicsorgott.
Hozzátok szól e vers, kik eltűnő
léptem nyomába hágtok majd, utódok.
Ám nem vagyok szelíd ő, ki az új sarj
reményén elmereng, könnyezve boldog;
csak szaggatom jövőtök szöttesét,
tág egetekre írgyen vicsorgok.

Iszonyú ő, én, magamat marom
meddő vágyamban. Titeket szabadság
dajkál. Míg írok, a könnyem csorog,
csak kételyt ismerek, csupán a rabság
tömör egét, csak rettegni tudok,
csak arra várni, hogy egyszer megölnek.
Azért szótték a sejtek testemet,
hogy testemmel ismerjem meg a földet.

Miféle párna mákkal teli csücske
zsongít el, hogy ne érezzem veszendő
életemet? Alva is szúr a tüske,
alva is lázadok. Mennyire meddő!
Mert nektek minden vizek szabadok,
az én szomjam nem felejtí a szám.
Eltikkadtam. E század megaszalt.
Csak sistergek önmagam parazsán.

Hogy majd a csontom összegyűjtíte,
hogy síromhoz úgy jártok, mint a kútra,
szép futásotok hozzám méritek,
ki sose futhattam, mert sírba hulltam,
nem vígasztal. Mért örülne a fa,

into the grave. Why would a tree want to taste
its own fruit? I'm as hopeless
and without gifts as this land.

ha mézet ken, mely hajdan rajta nőtt,
más száján a gyümölcs? Reménytelen
és keserű vagyok, mint most a föld.

INSTEAD OF ANSWERING

I just hum:
la-la-la-la-la-la
why would I say: never again
why say: ever
I'm not even lonely
la-la-la-la-la-la,
I sing, me, god's orphan
and god's bird.

VÁLASZ HELYETT

csak dúdlok:
la-la-la-la-la-la,
minek mondanám : soha már,
minek, hogy : valaha.
Hisz még magányos sem vagyok,
la-la-la-la-la-la,
fúvom, isteni árvája én,
s az isten madara

PONTUS LETTERS

FIRST LETTER

The earth shook, the smoke fled,
 and after the smoke, the steam.
 Turn around. This is a dead world.
 It is permanent night.
 You live. Honor it. It has a price.
 I was the payment, you coward.
 Don't bring your repentant candle
 and ask for peace. In vain.
 You'd build a house?
 Who would live there?
 You chase a shadow: it's fog-legged.
 You'd remember? I don't.
 It's my light, my Calvary.
 You can't even dip your finger
 into the lake of the sacred bygone.
 In the colossal darkness,
 you light a worthless candle.

PONTUSI LEVELEK

ELSŐ LEVÉL

Rendült a föld, feltört a füst,
 a füst után eljött a pára.
 Fordulj meg! Ez halott világ.
 nincs nappala, csak éjszakája.
 Te élsz. Becsüld meg. Ára volt.
 Velem fizettél érte, gyáva.
 Ne hozd bűnbánó mécsesed
 békíteni. Úgyis hiába.
 Házat raknál? Nincs már kinek.
 Árnyék után futsz: köd a lába.
 Emlékeznél? Nem osztozom.
 Enyém fénye, kálváriája.
 Még ujjadat se márthatod
 a múltak szentséges tavába.
 Gyertyát hiába gyújtogatsz
 a fergeteges éjszakába..

SECOND LETTER

How is my room?

.....light

.....glass

.....swish

.....cypresses

.....mantel

.....monster

.....scream

.....dust

.....lamp

.....agape

.....my flesh

Christ! Christ! My Christ! My Christ!

MÁSODIK LEVÉL

Hogy milyen a szobám?

.....fény

.....üvegén

.....susog

.....ciprusok

.....szőnyeg

.....szörnyek

.....sikoly

.....a por

.....lámpa

.....tátja

.....húsom

Krisztus! Krisztus! Krisztusom! Krisztusom!

THIRD LETTER

The only thing that remains
 is the stillness I won't relinquish.
 Why should I talk? The dead keep secrets.
 A full moon won't force the tongue.
 Not human anymore, only earth,
 and earth does not bellow,
 its eager roots have already consumed
 what aches and adores.

I'm so tired of hatred.
 The curse moves, languishes.
 Like an explorer on the mountain top,
 I wave a flag for all to view.
 Look at me in the distance:
 I reflect the awful nights
 back to you.

HARMADIK LEVÉL

Az egyetlent, mi megmaradt,
 nem adom a fagyott nyugalmat.
 Beszéljek? Mért? A hulla hallgat,
 nincs olyan telihold,
 mely szóra bírja néma nyelvét;
 nem ember már, csak televény,
 s az nem sikolt,
 buzgó gyökerek rég felitták
 a hajdan kínját és szerelmét.

Fáradt vagyok gyűlölni is.
 Mozdul az átok, visszabágyad.
 De inteni még lesz erőm,
 s mint vándorra hegytetőn,
 ha kendőt ráz a lenti tájnak,
 nézz rám a távolságon át:
 feléd lengetem válaszul
 az iszonyatos éjszakákat.

NOTE:

Pontus Letters are a series from *Páva, sziget, bokor* [Peacock, Island, Bush], a collection of poems written between 1940 and 1944. They may refer to the letters that Pliny the Younger, the Roman governor of Bithynia-Pontus, wrote to Emperor Trajan in the first century C.E asking for counsel on how to deal with rebellious Christians who would not accept the formalized religion of Rome: the pagan gods. As a result, Roman Christians were subjected to false trials, imprisonment and execution if they denied the pagan gods three times. During the time that these poems were written, those who did not respect the edits of the communist state in Hungary were also subject to false trials, imprisonment and execution. It was a time when Szabó would have felt the betrayal of her god, of the land, and the false promise of peace in the kingdom. World War II was approaching. A half a million people were shipped out of Budapest's 13th district to concentration camps. Another half million died in the cities and the countryside. It was a time of great cruelty.

TO THE SONS OF THE BIRD

For my Újhold friends

Tell me—why are you staring?
Shouldn't you be there guzzling
the spit-fired pig? Eat yourself sick,
behave, and you'll have plenty to swill.
Plim-plam— Use your lute,
your lung's zeal, don't cry here like a child,
the stew, the sour wine, the dumpling
should cheer you up.

Like a cauldron, seethe where your future and
dinner is boiling. Your mother
gave you her milk and inspiration,
you became a poet, so be proud.
Skinner makes fur, farmer makes
cottage cheese, but none of them for free.
Where is that vein, drain it a little,
work it, otherwise you'll stay here in a shirt.

Yes, the winter is cold. Get clothes.
Lot of clothes. Measure the word on a small scale.
Let hope be above your head,
and of course the dove.
Wrinkle your forehead like a pharmacist,
a tiny pinch of powder could save lives: write
prescriptions. Your nation pays,
even though the lyre is dying.

You're only standing? Warming your ashamed
hands, squinting at the food stamps:
will you have enough for lunch?
Squinting at the mountain: spring runs,
to the youth that waves at you like
a ready traveller? Idiot!
Why are you standing?
Are you swallowing your raging tears?

The sky up there is gentle and unwrinkled,
and other poets, like a star, shining.

A MADÁR FIAIHOZ

Újhold-beli barátainknak

Áruld csak el! Mit bámulsz? Malacot
forgatnak a tűzön: nem ott a helyed,
ahol zabálnak? Fald torkig magad,
s ha jól viselkedel, lesz mit vedelned.
Plim-plam! A lantod, kis tüdőd hevét
használd ki már, ne ríj itt, mint a gyermek,
tokány meg savanyú bor és csusza
csak felvidít tán, s szítja gerjedelmed?

Buzogj, akár a kondér, melybe fő
jövőd és vacsorád! Anyád csecsén
nemcsak tejet szoptál, de ihletet,
költő lettél, hát verd fel a becsét.
Prémet a szűcs, túróát ad a paraszt,
csak hogy nem adja ám egyik sem ingyen.
Hol az a véna, fejd meg egy kicsit,
gyúrjad, különben itt maradsz egy ingben.

Bizony, a tél hideg. Szerezz ruhát.
Ruhákat! Mérd a szót kis mérlegen!
Fejed fölött hit, szeretet, remény,
S no persze a galamb is ott legyen!
Mint gyógyszerész, ráncold a homlokod,
életet menthet egy csipetnyi por:
receptet írd! Fizet a nemzeted,
akkor is, ha a líra haldokol.

Csak állsz? Fúkálod szégyellős kezed,
s a jegyre sandítasz, jut-e ebéd?
A hegyre sandítasz: fut a tavasz,
az ifjúságra, mely úgy int feléd,
mint az utas, ki elkészül? Barom!
Mit állsz? Dühöngő könnyeid nyeled?

Ott fenn az ég nyájas és ráncatlan,
s más költők, mint a csillag, fénylenek.

As you go, curly trees bow after your footsteps, no
students know who you are.

You do your hated job with others
as a galley slave.

Thin and not sleeping. The word spikes inside,
the Word! that stays unwritten,
humming "on a dry branch with silent lips..."

Oh bird! Oh birds!

my brothers, poets, who do not speak, how did this
poem erupt like a source?

Oh, silence, my only weapon,
you sound more distant than a scream.

This country is our stepmother, our stepmother and
we might not live enough to hear her say
our names as her own and
call our years back

that flew away so fast, without hearing the flapping
of the wings. Scrawny, neurotic heroes,
we are just standing, with growling stomachs,
and our buried beautiful words shine
under the ground. The poets' combs shake:
Cock-a-doodle-doo. But the sun is still sleeping.
The song of the little roosters is rusty,
the sound tumbles, the dawn limps.

Dry branch. Only we know the secret,
only we can tame the wild words,
their big heads rub our hands
and become lightning sentences.
Down there cauldrons boil. The celebration ceases.
Oh, miserable people! Grease filled mountain piles
from the gnawed bones.
Beautiful language of our mother, sleep!

Mégy, fürtös fák hajolnak lépteidre,
egy iskolás se tudja, hogy ki vagy.
Gyűlölt munkádhoz azonos ütemben
feszülsz másokkal, mint a gályarab.
Sovány vagy és nem alszol. Szúr belül
a szó, a Szó! mi íratlan marad,
motyogsz, hogy „száraz ágon hallgató
ajakkal..."

Ó madár! Ó madarak!

testvéreim, költők, kik nem beszéltek,
hogy buggyant fel e vers, akár a forrás!
Ó hallgatás, egyetlen fegyverem,
te messzebbre hangzol, mint a sikoltás.
Csak mostohánk ez ország, mostohánk,
tán meg sem érzük már, hogy a nevünket
úgy mondja ki, mint édesgyermekéét,
és visszahívja éveinket,

mik elszálltak, hogy szárnyuk verdesését
se hallani. Cingár, idegbeteg
hősök, csak állunk, a gyomrunk korog,
s elásott szép szavaink fénylenek
a föld alatt. Reng a költők taréja:
Kukurikú! Ám alszik még a nap.
Rekedt a kis kakasok éneke,
botlik a hang, sánta a virradat.

Száraz a gally. Csak mi tudjuk a titkot,
csak hozzánk kezesek a vad szavak,
busa fejük kezünkhöz dörzsölik,
s villámos mondatokká válnak.
Lenn kondérok rotognak. Áll az ünnep.
Ó, nyomorult nép! Zsírszagú hegyek
torlódnak a sok lerágott cubákból.
Anyánk szépséges nyelve, szenderegj!

NOTE:

On January 10, 1949, the list of the Baumgarten Award winners was published in the *Esti Szabad Szó*. The thirty-two year old Magda Szabó would get the award for her manuscript, *Bárány*. She wrote a thank you letter to the chair curator and planned to write a personal note to all the other curators. On January 18, the official list appeared in the newspapers. Szabó was especially happy because the Foundation raised 3,000 to 4,000 Ft. In the morning, she dressed up in special clothes to go to the award ceremony. At 11 a.m. the phone rang. It was Lóránt Basch, one of the curators of the Baumgarten Foundation, calling to inform Szabó that based on an order from József Révai, the Minister of Culture, her award was withdrawn. Instead, Péter Kuczka, a communist poet, would be awarded. She only had the Baumgarten Award for a few hours. She sat by the phone for a while, heartbroken, and decided she would never write poetry again” (Nyári, 2013). “To the Sons of the Bird” was one of the very few poems she wrote after that day, and was published in 1996.

WORKS CITED

- Kabdebó, Lóránt (2002). *Salve scriptor! Tanulmányok, esszék Szabó Magdáról. Griffes Grafikai Stúdió*. Retrieved from http://dia.pool.pim.hu/xhtml/_szakirodalom/szabo_m_kabdebo_magda_szabo.xml
- Kónya, Judit. *Szabó Magda: Ez Mind Én Voltam...* Budapest: Jaffa, 2008. Print.
- Nyári, Krisztián. "Egy Fénykép a Múltból: Szabó Magda." *Egy Fénykép a Múltból: Szabó Magda*. Euroastra Internet Magazin, 3 Feb. 2013. Web. 6 Nov. 2014. <<http://www.euroastra.info/node/68293/print>>.
- "Szabálytalan Keresztyén." *Reformatus.hu*. Magyarországi Reformatus Egyház, 25 Jan. 2013. Web. 1 Nov. 2014. <<https://reformatus.hu/mutat/szabalytalan-keresztyen/?flavour=full>>.
- Rix, Len. (2007, November 22). Magda Szabo: Acclaimed author of 'The Door.' *The Independent*, Retrieved from <http://www.independent.co.uk/news/obituaries/magda-szabo-acclaimed-author-of-the-door-758994.html>
- Szabó, Magda. *Für Elise*. Budapest: Európa Könyvkiadó.
- Szabó, Magda. "Koncentrikus Körök - A „Pályám Emlékezete” Sorozat írása." *Új Írás* 5 (1975): 113-28. Print.
- Szabó, Magda. *Szüret*. Budapest: Európa Könyvkiadó, 2005. Print.
- Vasárnapi vendégségben Szabó Magdánál. MTV3. www.nava.hu/id/1235468, Budapest. 1 Aug. 1971. Television.